

ČESKÉ PRÁVO

ČASOPIS SPOLKU NOTÁŘŮ ČESKOSLOVENSKÝCH.

ŘÍDÍ PROF. Dr. EM. SVOBODA S KRUEM REDAKČNÍM.

VYCHÁZÍ KAŽDÝ MĚSÍC MIMO ČERVENEC A SRPEN. — REDAKCE A ADMINISTRACE V PRAZE-II, VÁCL. NÁM. 28. — PŘEDPLATNÉ ROČNĚ 40 K I S POŠTOVNÍ ZÁSILKOU — JEDNOTLIVÉ ČÍSLO 4 KČ.

ROČNÍK IX.

V PRAZE, V LEDNU 1927.

ČÍSLO 1.

Emil Svoboda:

Do nového roku.

Vidím živě — jakoby to bylo včera — tu chvíli rozhovoru v mém přijímacím pokoji, kdy zemřelý prezident notářské komory Dr. Batěk mne vybízel k redakci českého notářského časopisu. Nevím, byla-li to jeho myšlenka, či vyjadřoval-li názor širšího kruhu. Ale důvodem pro založení listu bylo asi toto:

Mezi českými notáři jest velmi mnoho vynikajících právníků, kteří neomezují svou činnost na praxi, ale zabývají se vědecky a s láskou problémy, které jim staví před oči právní život. A ti všichni — ať zešedivějí ve službách práva a spravedlnosti nebo hledící takřka s prahu do kraje, kterým je povede život — uvítají tribunu, která jim dá příležitost k literárnímu využití vědomostí, čerpaných ze života i z knih, ano která je přímo donutí, aby sáhli k peru a nedali zahynout myšlence.

Bude to list, který bude hájit prestiž notářského stavu nejen tím, čeho se bude na státu právem domáhat, ale zejména i tím, co bude přinášet, čím se bude v něm honosit české notářstvo. Svou úroveň vědeckou a mravní bude si klestit cestu k místu, které mu ve společnosti právem náleží.

Splnilo »České Právo« toto svoje poslání? Nemohu to sám posoudit — ponechávám to spravedlivému čtenáři listu. Vidím jen řadu jmen našich spolupracovníků, mezi nimi celou řadu mužů vynikajících — vidím i mezery, které po odešlých zůstaly nevyplněny — Kreiml — Batěk — Mokřý... Mnozí se odmlčeli, když minulo první nadšení.

Bojím se, aby kruh spolupracovníků se neúžil, až by několik obětavců neslo na bedrech břímě časopisu, až by se rozdělily úlohy na několik do únavy pracujících a na několik set kritisujících a soudících jejich nedostatky.

Časopis jest ohromnou výhodou. Je mluvčím, je sjednocujícím hlasem, je reprezentantem množství, zastancem zájmů, ukazatelem hodnot, které by jinak zůstaly nepoznány širším kruhům. Ale ukládá zároveň i mravní odpovědnost. Spolupráce jest právem i povinností. Jsou-li tu nedostatky, není vinna redakce, nemajíc možnosti, aby volila, vybírala, hodnotila. Redakce ovšem není člověk, ba ani právnická osoba. Je to pojem dosti neurčitý. Ale tak už to jest na světě, že i vůči pojmu, jako je časopis a jeho redakce nutno plniti závazky, které jsme vzali na se.

A je to tak veliká obtíž, účastnit se čile, s dobrou vůlí a s nadšením společné práce? Všichni jsme právníci, všichni plujeme v tom velikém proudu preventivního i represivního boje proti bezpráví, všichni vidíme zápas zákona o uskutečnění práva mezi lidmi, vidíme boj života s literou, útoky, kterými spravedlnost bije na brány práva: proč je tak málo těch, kteří jsou ochotni napsat to, co vědí, co je zajímavá, oč usilují, co souhlasí nebo nesouhlasí s jejich přirozeným smyslem pro právo, s jejich vědeckým přesvědčením?

»Jsme právníci, ale nejsme literáti.« Ano, básně, romány, povídky a essaye nežádáme a nemůžeme chtít. Ale tu míru literární zručnosti, kterou lze spravedlivě požadovat od praktického právníka, mají přemnozí — a nemají-li, mohou ji získat snahou a pevnou vůlí k vítězství nad nepodajným perem.

A je tu ostatně redakční sbor, který není zkušební komisí, ale přátelským a vlídným rádcem, spojencem v boji o úspěch: protože přispívatelův úspěch jest jeho úspěchem. Společný cíl, společný zájem bez soupeřství a řevnivosti, bez radosti z ironické, zlobné kritiky. Podáváme ruku těm, kteří se odváží k prvním krokům na dráze literární. I přijměte ji a poďte s námi. Nedejte odumírat kruhu spolupracovníků, nekládejte přílišného břemene na hrstku svých kolegů — aby se jednou neozval povzdech: nad naše síly.

Snad se mnohému bude zdát toto slovo k novému ročníku příliš melancholickým. Toho dojmu nechci vzbudit. Chci podnitit, otřást pohodlným klidem, chci pohnout stojatou vodou, rozehnat proud, zorganizovat družinu spolupracovníků, která by rostla, strhovala širší kruhy za sebou a pomohla zvednout časopis na tu výši, kde bychom jej všichni chtěli mít. Zastavit se, znamená ztrácet dobytou posici — nerůst, znamená odumírat. Ale my chceme ku předu, chceme žít a mohutnět. Pomozte nám v naší snaze a zaradujete se s námi nad výsledkem.

Dr. Jaroslav Čulík:

Unitas actus.

Podnět k tomuto článku dal praktický příklad.

Notář byl požádán sepsati smlouvu o rozdělení společného vlastnictví mezi manželi, kteří se rozhodli bez soudního rozvodu žítí odloučeně. Jednalo se o značné nemovitě jmění milionové.